Ο ΝΟΥΜΑΣ
ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ—ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ—ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 4
Ἀθῆναι 17 Μαρτίου 1903.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Η ΕΘΝΙΚΗ ΕΟΡΤΗ

νὰ καταργηθῇ. Ἀρκετὰ χρόνια τὴν ἐγιορτάσαμε κ' εἶνε καιρὸς πειὰ οἱ Ρωμιοὶ νὰ παύσωμεν ἐξαντλούμενοι εἰς λόγους, ζητωκραυγὰς καὶ προσφωνήσεις. Νὰ καταργηθῇ ἡ Ἐθνικὴ ἑορτή. Νάφησωμε πειὰ τοὺς ἀνδριάντας, τὰς σκιὰς καὶ τὰς ἀναμνήσεις καὶ νάρχίσωμε νὰ σκεπτώμεθα μὲ ποῖον τρόπον πρέπει νὰ ἐργασθῶμε γιὰ νὰ φτειάξωμε καὶ ἡμεῖς κάποιαν ἱστορίαν, τὴν ὁποίαν νὰ καμαρωτήσωμεν στὰς ἀπογόνους μας. Πῶς ὑπάρχει κάποιος σπινθὴρ ζωῆς μέσα μας, κανένας δὲν τὸ ἀρνεῖται. Ὁ σπινθὴρ ὅμως αὐτὸς—πιστεύω τὸ—κοίτε Εἰκοστὴν Πέμπτην Μαρτίου λιγωστεύει καὶ τὸ τὴν σωστὸν θὰ φύσῃ κατὰ κατὰ κρίσιν, ἐξαντλούμενος εἰς λόγια, ὑπαιζόμενος στὸν βωμὸν τοῦ Ἐθνικοῦ πατριωτισμοῦ.

Ἱερὰ τὰ κόκκαλα τῶν προγόνων. Ἀλλ' ἡ Ἐλευθερία ἂν εἶνε βγαλμένη ἀπ' αὐτά, εἶνε ἄραγε ἀπ' αὐτὰ καὶ βλαμμένη. Ἀφοῦ ὅλοι τὸ πιστεύομεν ἐνδομύχως ὅτι ἐκπληροῦμεν τὸ πρὸς τὴν πατρίδα καὶ τὴν Ἐλευθερίαν καθῆκον, λιβανίζοντες τὰ κόκκαλα αὐτὰ καὶ ἀναμνοῦντες τὴν δόξα τους.

Πότε θὰ λησμονήσωμε τὴν σκιαμὴν Εἰκοστὴν Πέμπτην Μαρτίου καὶ θὰ ἐρευνήσωμεν ὅλα μὲ τὴν καρδιά μας νὰ φτειάξωμε μιὰ καινούργια, καθαρὰ ἱλαρὴν μας;

Ἡμεῖς στὴν ἱστορία μας ἀκόμη δὲν μποροῦμε
μιὰ λέξι νὰ χαράξουμε, σταθήκαμε στὴ μέση,
αἰμοῦδιασε τὸ χέρι μας, τὴν πέννα μας βουτοῦμε
μὰ μία λέξι στὸ χαρτὶ δὲν μπόρεσε νὰ πέσῃ.

Ἀλλοῖ! σ' ἐκεῖνο τὸ λαὸ που λέξι δὲν χαράζει
νὰ πάῃ μπρὸς στὴν ἔνδοξη παλιά του ἱστορία
καὶ μὲ τὰ λόγια μονάχα τὴ δόξα του γιορτάζει
θαμμένη μέσ' στὰ μνήματα, στ' ἀρχεῖα, στὰ βιβλία!.

Δὲν εἶνε σημερινοὶ οἱ στίχοι αὐτοί. Ἐγράφησαν ἄλλοτε, πρὸ ἐτῶν, εἰς μίαν ἄλλην Εἰκοστὴν πέμπτην Μαρτίου, πρὶν ἀνατείλῃ ἀκόμη ἡ ἔνδοξη ἡμέρα, ποῦ εἰς τοὺς κάμπους τῆς Θεσσαλίας θὰ ἐφιλοτεχνούσαμε τὴν δαφνοστεφῆ συνέχειαν τῆς ἡρωικῆς τοῦ Εἰκοσι Ἕνα ἐποποιΐας.

Μ' ΟΛΑ

τὰ μασημένα λόγια του, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὅμως ἔβγαινε κάποιο καθαρώτατο συμπέρασμα, μᾶς εἶπεν ὁ κ. Δηλιγιάννης κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς Δευτέρας ὅτι ἡ Κυβέρνησις δὲν εἶνε καὶ τόσον ἐνθουσιασμένη διὰ τὴν Διεθνῆ Ἔκθεσιν, ἡ ὁποία διοργανοῦται στὸ Ζάππειον. Μ' ἄλλους λόγους, ἡ Κυβέρνησις βγάζει ἀπ' ἐπάνω της κάθε εὐθύνην δια τὰ τελούμενα καὶ τὰ τελεσθησόμενα.

Ἀλλ' ἀρκεῖ αὐτό; Ἀρκοῦν τὰ μασημένα λόγια τοῦ κ. Δηλιγιάννη καὶ ἀρκεῖ ὁ διορισμὸς ἑνὸς κυρίου, οἱουδήποτε, ὡς Βασ. Ἐπιτρόπου, νὰποσοβήσῃ τὸν κίνδυνον,—ἂν ἐννοεῖται, ἐπίκειται κανένας τέτοιος κίνδυνος—καὶ νὰ διαφυλάξῃ ἀπρόσβλητον τὴν Ἐθνικὴν ἀξιοπρέπειαν;

Οἱ λόγοι τοῦ κ. Προωθυπουργοῦ, οἱ ὁμοσιευθέντες αὐτούσιοι εἰς τὴν «Πρωΐαν», πολὺ μᾶς ἐφώτισαν, ἂν καὶ τοὺς ἠθέλαμεν φαεινοτέρους καὶ κατηγορηματικωτέρους.

Η ΤΡΟΧΗΛΑΤΟΣ

καραμανόλα, ἡ ὁποία ἐξακολουθεῖ κατὰ μεγάλην τῶν χαριτωμένων Ἀρχῶν μας συγκατάβασιν νὰ καλῆται «Τροχιόδρομος Ἀθηνῶν καὶ περιχώρων» ἐθαυματούργησε πάλιν προχθὲς κατακερματίσασα ἕνα δυστυχισμένο κοριτσάκι στὴν ὁδὸν Πειραιῶς, παρὰ τὸ Ῥεμπετικομείον.

Ὅπως ἀπεδείχθη, διὰ τὸ δυστύχημα αὐτὸ δὲν ἔπταιε καθόλου ὁ ὁδηγὸς τοῦ τράμ. Ἔπταιε τὸ ἀσφαλιστικὸν μηχάνημα, τὸ φρένο δηλ., τὸ ὁποῖον ἦτο, ὅπως εἶνε καὶ ὅλα τὰ ὑλικὰ τῆς περιφήμου αὐτῆς Ἑλληνο-Ἑβραϊκῆς συμμορίας, χαλασμένο καὶ πταίει ἡ Πολιτεία ἡ ὁποία ἀφήνει τὶς καρμανιόλες αὐτὲς νὰ περιφέρωνται μέσα στὴν πόλιν καὶ νὰ ἐργάζωνται ἐπιτυχῶς πρὸς ἐλάττωσιν τοῦ πληθυσμοῦ.

Εἶχε δίκαιον ὁ κ. Δηλιγιάννης νὰ περικόψῃ στὸν ἐφετεινὸν προϋπολογισμόν του τὸ κονδύλιον τῶν Δημίων. Ὅσον λειτουργεῖ ὁ τροχιόδρομος, λαιμητόμος καὶ δήμιοι εἶνε ὅλως περιττοί. Οἱ καταδικαζόμενοι εἰς θάνατον ἠμποροῦν ἀξιόλογα νὰ ὑποχρεοῦνται νὰ κάνουν ἕνα περίπατον ἀπὸ τοὺς δρόμους ποῦ περνάει τὸ τράμ καὶ ἡ ἀπόφασις τοῦ Κακουργιοδικείου θὰ ἐκτελεῖται αὐθωρεὶ καὶ ἀνεξόδως.

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

Η ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΤΟΥ ΩΔΕΙΟΥ

Φίλτατε «Νουμᾶ»

Ἴσια στὸ θέμα, κατὰ τὸ σύστημά σου.

Ὅταν εἶδα μιὰ μέρα κάποια δήλωσι τοῦ Ὠδείου προσκαλοῦσαν τοὺς βουλομένους κτλ. καὶ ὅταν ἐδιάβασα μὲ παχέα στοιχεῖα εἰς τὴν τελευταίαν ὥραν ἑσπερινοῦ φύλλου τὴν Ὀδύσσειαν ποῦ χρειάσθηκε γιὰ νὰ μᾶς κοπιάσῃ ἐδῶ ὁ κ. Τρουφριὲ, ἀφοῦ προηγουμένως χάρις εἰς τὰς παρακλήσεις τοῦ ἐν Παρισίοις πρεσβευτοῦ μας ἐνέδωκεν ὁ ἀνένδοτος Κλαρετὶ νὰ χορηγήσῃ δίμηνον κανονικὴν ἄδειαν εἰς τὸν ἀξιότιμον ἑταῖρον τῆς Βαλλικῆς Κωμῳδίας, ὅταν τέλος πάντων εἶδα κι' ἄκουσα ὅλον αὐτὸν τὸν θόρυβον καὶ τὴν διαφήμισιν, εἶπα κ' ἐγὼ τὸν ἄνθρωπο ποῦ ἀγαπᾷ τὸ καλόν:

— «Νά! ἐπὶ τέλους! Κάτι θὰ βγῇ ἀπ' αὐτὸ τὸ σούσουρο!»

Ποῦ ὅμως νὰ μοῦ περάσῃ ἀπὸ τὸν νοῦ πῶς — ὅπως τοὐλάχιστον τώρα τελευταία ἔδειξαν τὰ πράγματα — ὅλος ὁ κουγᾶς δὲν ἔτανε παιὰ γιὰ τὸ πάπλωμα ἀλλὰ γιὰ ἕνα voyage d'agrément—ψυχαγωγικὸ ταξείδι, σὰν νὰ ποῦμε, τὸν κ. Τρουφριὲ εἰς τὴν κλασσικὴν χώραν τῶν νεωτέρων Ἀεδήρων.

Τὸ Ὠδεῖον συνέστησε Δραματικὴν Σχολήν.

Δὲν εἶνε ἀλήθεια·

Διότι διὰ νὰ συστηθῇ Δραμ. Σχολὴ χρειάζονται πρῶτα καθηγηταὶ καὶ ὕστερα ταυτοχρόνως σχεδὸν μαθήτριαι καὶ μαθηταί. Εἰς τὴν Σχολὴν ὅμως τοῦ Ὠδείου λείπουν καὶ οἱ δύο.

Ἀ. νοιώθω ἐγώ, νοιώθω ἐγώ.. Σεῖς νοιώθετε... Θυμώσαστε, σεῖς... Κι' ἐμεῖς ἐνοιώσαμε μιὰ Ἀπριλιάτικη ἡμέρα, ὅταν ἡ καρδιά μας ζήσε μιὰ βρύση χαρᾶς, ὅλη τὴ δύναμί μας νὰ μᾶς φύγῃ ξαφνικὰ, νὰ ἐξαφανισθῇ νὰ χαθῇ λνάμεσα στοὺς ὁρίζοντας, σὰν ἕνας δυράστητος ἀετὸς καὶ νὰ μᾶς ἀσήσῃ σὲ μιὰ γύμνα ποῦ ἔμοιαζε σὲ μαρασμὸ θανάτου· καὶ νὰ, ἐξαφνα. νὰ μᾶς ξαναγυρίζῃ ἀπὸ τοὺς ὁρίζοντας ὅλους σὰν μιὰ λεγεῶνα καταιγίδων, γεμάτη ἀπὸ χίλιες νέες ἐνέργειες, θεμὴ ἀπὸ ὅλα τὰ πνεύματα τῆς ἀνοίξεως, δυνατὴ ἀπὸ ὅλες τὶς ἀρετὲς τῆς γῆς, ἀστραφτερὴ καὶ βροντερὴ στὸν οὐρανὸ ποῦ δὲν ἀκούσε νὰ τὴ χωσέσῃ· καὶ ἡ ψυχή μας, λαμβάνοντάς την νὰ διασταλῇ πέρα τῶν ἀνθρωπίνων ὁρίων, καὶ κάθε σκέψις μας νὰ ἀλλάξῃ σὲ μιὰ ἁγνὴ ὡμοσυνὶ, καὶ τὸ κάθε πλειὸ ὑπερήφανό μας ὄνειρο νὰ βάλῃ σὲ πειρασμὸ τὴ θέλησί μας σὰν γιὰ νὰ κάμῃ ἕνα θαῦμα χωρὶς καμμιὰ προσπάθεια....

Ἀ. νοιώθω ἐγώ... Ἔτσι εἶνε, ἔτσι εἶνε... Ὅταν μοῦ παρουσιάσθῃ ἐμπρός μου. ἐφαίνετο σὰν νὰ ἔρχετο ἀπὸ μακρυὰ, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δάση καὶ τὶς ἀκροθαλασσιὲς γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ ἕνα θαῦμα... Ποῖον; Ποιὸ θαῦμα; Τί θέλει; Τί γυρεύει; Ὁ Ἴδιος ἴσως δὲν τὸ ξέρει. Βέβαια αὐτὴ εἶνε γιὰ ἐκεῖνον ἄγγικτη, ἄρθαστη, πίσω ἀπ' ἐκεῖνο τὸ αἱματοβαμμένο πέπλο... Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι δὲν εἰμπορεῖ πλειὰ νὰ ζήσῃ χωρὶς νὰ τὴν ξαναιδῇ, ἔστω καὶ γιὰ μιὰ στιγμή. Καὶ θὰ τὴν ξαναιδῇ καὶ τίποτε δὲν θὰ κατορθωθῇ, καὶ ὅλη ἡ ἀπέραντη ἐκείνη καὶ δομητικὴ δύναμις θὰ διαλυθῇ σὰν μιὰ στιγόνα.

ΘΕΟΔΟΤΗ (μὲ πόνον). Τίποτε δὲν θὰ κατορθωθῇ! Καὶ ἡ ἐλπίδα ποῦ ἐπρόβαλλες;

Ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ. Ἀ; περιμένουμε... Εἶνε μιὰ τρομακτικὴ ὥρα καὶ ἁγία, Θεοδότη. Θὰ εἶνε ἐκεῖνος ἀπέναντί της, μὲ τὴ κρυφή του ἀγάπη πλασμένη ἀπὸ δάκρυα, σιγὴ καὶ μανία· καὶ θὰ τὴν ἰδῇ καθαγιασμένη ἀπὸ τὸ ἀδελφικὸ αἷμα, λουσμένη σ' ἕνα μυστήριο σκοτεινότερο ἐκείνου τοῦ θανάτου· καὶ θὰ καταθέσῃ στὰ πόδια της, μὲ θρησκευτικὴ κατάνυξι, σὰν ἕνα θεῖο τάμα, τὸν ἔρωτά του ἐκεῖνο ἡ ἐκεῖνο τὸ ὄνειρό του... Κι' ἐκείνη θὰ τοῦ 'πῇ κανένα γλυκὸ λόγο καὶ παιδικό... Καὶ θὰ νομίζῃ ἐκεῖνος ὅτι θὰ τοῦ μαραίνεται ἡ ζωὴ ἐνῷ θὰ τὴν ἀκούῃ...

ΘΕΟΔΟΤΗ (καταπτοημένη ἀπὸ τὴν ἀδημονίαν). Ἀλλ' ἂν ξέφυγε ἔβγαινεν ἀπὸ τὴν τρέλλα της; Ἂν ἐγίνετο τὸ θαῦμα; Τότε;

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. Τότε; Ἴσως δὲν θὰ εἰμποροῦσε πλειὰ νὰ ζήσῃ. Ἴσως κι' οἱ δύο δὲν θὰ εἰμποροῦσαν πλειὰ νὰ ζήσουν...

ΘΕΟΔΟΤΗ. Τὸ ἄλογό του ἐχλυμίντρισε, στὸ δάσος.

(Ἡ φωνὴ τοῦ Παμφίλου ποῦ τραγουδεῖ, ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ κήπου).

Γιὰ ἕνα της λογάκι
Ποῦ θὰ μοῦ πῇ κρυφὰ
Τοῦ πόνου τὸ φαρμάκι
Θὰ φύγῃ ἀπ' τὴν καρδιὰ,
Γιὰ ἕνα στεφανάκι!

Ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ. Ἴσως θὰ ξύπνησεν ἐκείνη!

ΘΕΟΔΟΤΗ (πηγαίνει πρὸς τὴν θύραν καὶ ὁμιλεῖ μὲ χαμηλὴν φωνήν). Εἶνε στὴν ἄκρη τῆς σκάλας. Κατεβαίνει.

(Τὸ τραγοῦδι τοῦ Παμφίλου γίνεται ἀργὸν στὸ τέλος καὶ σβύνεται μέσα στοὺς φράκτας τῶν κυπαρίσσων.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Φαίνεται στὸ κατῶφλι ἡ Τρελλὴ, ντυμένη μ' ἕνα ἐλληρούφαντο πράσινο φόρεμα. Προχωρεῖ μ' ἕνα κρυφὸ βῆμα καὶ μειδιᾷ μ' ἕνα μικρὸ καὶ ἄσβυστο χαμόγελο.)

Ἡ ΤΡΕΛΛΗ. Γιὰ ἕνα στεφανάκι!

(Προχωρεῖ πρὸς τὸν γιατρὸν, ἐνῷ μειδιᾷ πάντα σιγανὰ μὲ ἁπλωμένα τὰ χέρια. Ἡ Θεοδότη τραβιέται ἀπὸ κοντά τους, κι' ὕστερα χάνεται ὀπίσω ἀπὸ τὴ θύρα.

(Ἀκούσατε, γιατρέ; Ἀκούσατε τοῦ Παμφίλου τὸ τραγοῦδι;

Γιὰ ἕνα της λογάκι
Ποῦ θὰ μοῦ 'πῇ κρυφὰ
Τοῦ πόνου τὸ φαρμάκι
Θὰ φύγῃ ἀπ' τὴν καρδιὰ,
Γιὰ ἕνα στεφανάκι!

Ἀκούσατε; Γλυκὸ εἶνε τὸ τραγοῦδι, γιατρε μου, ἀλλά...

(Ἀκολουθεῖ)

Ἔρχεται ἡ σειρὰ τῶν καθηγητῶν.

Τί θὰ διδάξῃ ὁ κ. Τρουφφιὲ ποῦ θὰ μείνῃ μόνο δύο μῆνες; Μὰ ὁ κ. Τρουφφιέ, ἀγάπη μου, μοῦ ἔλεγε κάποιος ἁρμόδιος, δὲν ἦλθε διὰ νὰ διδάξῃ, ἦλθε διὰ νὰ ἐργανώσῃ τὴν Δραμ. Σχολήν.

Πολὺ καλά. Ὑποθέτομεν ὅτι ἐκωδικοποίησε τὴ Σχολή σας καὶ ἀφοῦ σᾶς ὑπέδειξε τί πρέπει νὰ κάμετε, σηκώνεται καὶ φεύγει, ὅπως θὰ φύγῃ. Πῶς θὰ ἐφαρμόσετε τὸν κανονισμό; Ἂν καλλίτερα, σᾶς ἐρωτῶ, ποῖος θὰ διαδεχθῇ τὸν κ. Τρουφφιέ, ὄχι πλέον ὡς ὀργανωτὴν ἀλλ' ὡς ταπεινὸν καθηγητήν, ἢ ἀκόμη καλλίτερα ποῦ θὰ βρῆτε τόσους καθηγητὰς ποῦ ἀπαιτοῦνται γιὰ τὴ σκηνικὴ ὑγιολογία, τὴν ἱστορία τοῦ θεάτρου, τὴν ἐνδυματολογία, τὴν σκηνικὴ συμπεριφορά, τὴν καθόλου αἰσθητικὴ, τὴ θεωρητικὴ καὶ πρακτικὴ μετὰ προκαταρκτικῆς γυμναστικῆς μιμικῆς;

Νὰ σᾶς τὸ πῶ ἐγώ!

Θὰ ζητήσετε καθηγητὰς Ἕλληνας καὶ δὲν θὰ τοὺς βρῆτε.

Ἔρυγε λοιπὸν ὁ κ. Τρουφφιέ. Καλὸ ταξεῖδι. Καλὸς ἄνθρωπος ὁ κυρμένος! Θυμᾶστε, ἀλήθεια, ποῦ πότε ἤτανε πέρισυ ἢ πρόπερσυ, ἀπήγγειλε, λέει, στὸ Ὠδεῖο μερικοὺς μύθους τοῦ Λαφονταίν μὲ τὴ σχετικὴ παραστατικὴ μιμική, κ' ἔκανε πότε τὴν ἀρκοῦδα καὶ πότε τὴ γάτα, ἔ;..

Μὰ μένει λοιπόν, κρυφὸ καμάρι, ὁ κ. Βλάχος ὁ ὁποῖος καθὼς ἔμαθα ἀπὸ κάποιον μαθητήν του, ἄρχισε νὰ τοὺς διδάσκῃ τὴ μετάφρασι ποῦ ἔχει κάμει τῶν Μαθημάτων τῆς Δραματολογίας τοῦ Ζιραρδὲν καὶ συγχρόνως, λέει, δραματικὴν ἀνάγνωσιν

Μὰ, σᾶς παρακαλῶ, στὸ θεό σας, ποῦ νὰ ἐδιδάχθη αὐτὰ ὁ κ. Βλάχος.

Ἔπειτα καὶ τὸ ἄλλο μάθημα τὴν Δραματικὴν Ἀνάγνωσιν ποῦ τὴν ἔμαθε διὰ νὰ τὴν διδάξῃ, ἢ καλλίτερα ποῦ καὶ πότε ἔδειξεν ὁ κ. Βλάχος ὅτι μπορεῖ νὰ ἀπαγγείλῃ κάτι τι σύμφωνα μὲ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς τέχνης; Διότι, νὰ μὲ συμπαθᾶ ὁ πολὺς maitre-traducteur ἐγὼ ἐὰν λάβω ὑπ' ὄψει μου τὴν ἀπαγγελία του στὴ «Μήδεια» τοῦ Λεγκουβέν, μπορῶ ἀξιόλογα νὰ πῶ πῶς ἡ μεθοδός του ἐφαρμοζομένη τώρα εἰς τὸ Ὠδεῖον θὰ φορτώσῃ στὸ πετεινὸ τοὺς ἀγλαοὺς καρποὺς τῆς διδασκαλίας του.

Στὸ τέλος, γιατί ὁ κ. Βλάχος καθηγητὴς στὸ Ὠδεῖον καὶ ὄχι ὁ κ. Μάρκος Σιγάλας ὁμιλῶ σοβαρῶς— ὁ ὁποῖος ἔχει τὸ μέγα προσόν, ὅτι τὴν ἀπαγγελίαν τὴν ἐξάσκεῖ ὡς ἐπάγγελμα ἢ ἔχει διαβάσει καὶ κάποια μαθήματα περὶ ἀπαγγελίας τοῦ Λεγκουβέ;

Ἔρχεται ἡ σειρὰ τῆς δ. Φραγκοπούλου.

Καλὴ κόρη ἡ καϋμένη, κομψή, λέει, καὶ πολὺ χαριτωμένη λέει. Ξέρει, λέει. γαλλικὰ καὶ... πιάνο! Ἔμεινε μάλιστα, ἀποκαλυφθῆτε, τόόόόόόσο καιρὸ στὸ Παρίσι, ποῦ ξέχασε τὴ μητρική της γλῶσσα!... Ἄξιος ὁ μισθὸς τῆς κοπέλλας. Καὶ τώρα τί θέλει στὸ Ὠδεῖον; Δὲ φθάνει ποῦ τὴν ἐπῆρε τὸ Βασιλικὸ θέατρο ἠθοποιόν του;

—Μπᾶ! εἶναι ἠθοποιός;

—Ἄλλο τοῦτο! Κι' ἀπὸ ποῦ σ' ἔφτιαν ἐσένα τώλα; Μὰ δὲν ἐσπούδασε τόσον χρόνια στὸ Κονσερβατουὰρ στὸ Παρίσι ὡς.... ἀκροάτρια, καὶ δὲν ἀπερρίφθη—λένε ἡ κακαῖς γλώσσαις—δύο φοραῖς παμψηφεὶ εἰς τὰς ἐξετάσεις;

—Μ' αὐτὸ δὲν ἔχει νὰ κάμῃ. Μήπως τὸ ἴδιο δὲν ἔπαθε καὶ ἡ Σάρα Μπερνάρ;

Ἡ δ. Φραγκοπούλου ἂν ἤξευρε νὰ διδάξῃ τίποτε στὸ Ὠδεῖο θὰ εἶχε βέβαια τὴν καλωσύνην νὰ τὸ δείξῃ στὰ «Λόγια μένουν» καὶ στὸν «Ἀρχισιδηρουργό»... Μά... τίποτε... Διάβασες νὰ μασημένα λόγια τῶν ἐφημερίδων κατὰ τὰς ἑπομένας τῶν παραστάσεων; Ἐπῆγες νὰ τὴν ἰδῇς;.. Λοιπὸν ἄρησέ με σὲ παρακαλῶ ἥσυχο.

Τὸ Ὠδεῖον, γιὰ νὰ τελειώνω, δὲν συνέστησε Δραματικὴν Σχολήν, ὅσον καὶ ἂν θέλῃ νὰ τὸ πιστεύῃ ἀπὸ χρηστοῦ συνειδότος ὁ κ. Νάζος, ἀλλὰ προσωρινὴν τάξιν ἀπαγγελίας, τὴν ὁποίαν δὲν θὰ διδαχθοῦν οἱ ὀλίγιστοι μαθηταί, διότι αὐτὸ τὸ φιλὶ δὲν εἶνε γιὰ τὰ δόντια οὔτε τοῦ κ. Βλάχου οὔτε τῆς δεσποινίδος Φραγκοπούλου.

Ὅποιος δὲν μὲ πιστεύει ἂς ἔχῃ τὴν ὑπομονὴ νὰ περιμένῃ ἀκόμη ἕνα ἢ τὸ πολὺ δύο μῆνας καὶ τοτε τὰ ξαναλέμε ἄλλο ἕνα χέρι.

Πάνος Α. Π. Καλογερίκος

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— κ. Ν. Ξηρ.. Ὁ κ. γελοιογράφος ὁ ὁποῖος τόσον ἐντόνως διεμαρτυρήθη διὰ τῆς «Ἑστίας», εἶχε πληρέστατον δίκαιον Τὸ ὀταίξιμο εἶνε ἰδικόν μας, ποῦ ἀπεσολμήσαμεν νὰ βεβηλώσωμεν τὰς ρηξικελεύθους γελοιογραφίας του μὲ τὶς κουταμάρες μας. Ὁ κύριος αὐτὸς, ὡς γνωστὸν, δὲν γελοιογραφεῖ μόνον, ἀλλὰ πουλάει κ' ἐξυπνάδες. Διατηρεῖ μ' ἄλλους λόγους συστηματικὸν καὶ ἀνεγνωρισμένον ἐξυπναδοπωλεῖον. Ἀλλὰ τὴν Κυριακὴ ποῦ μᾶς ἐχρειάζοντο οἱ ἐξυπνάδες του, εἶχε τὸ μαγαζί του κλειστὸν, καὶ γι' αὐτὸ ἀναγκασθήκαμε νὰ προμηθευθοῦμε τὸ ἀπαιτούμενον πνεῦμα ἀπὸ τὸ μπαγιατοπάζαρο. — Τὸ ἐδηλώσαμεν ἐπανειλημμένως, δ. Μυοσωτὶς, ὅτι δὲν δημοσιεύομεν ἐρωτικὰς ἐπιστολὰς, τὸ δὲ ποίημά σας εἶνε μία κοινοτάτη ἐρωτικὴ ἐπιστολὴ καὶ μὲ ἀνορθογραφίας μάλιστα. Νὰ μᾶς συγχωρεῖτε ποῦ σᾶς λυποῦμεν. ἀλλὰ δὲν ἔχομεν καμμίαν διάθεσιν νὰ λυπήσουμε τὸν ἑαυτόν μας δημοσιεύοντες τοὺς στίχους σας. — κ. Θολωμῆν. Ὡραία ἡ κωμῳδία, ἀλλὰ ἡ ὑπόθεσίς της ἐπέρασε πλέον εἰς.... τὴν λοχαστότητα. Ἔπειτα ἡ ὑπόθεσίς της ἐδημοσιεύθη, ἂν ἐνθυμεῖσθε, εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα φύλλα τοῦ «Νουμᾶ» ὅπου ἔγεινε λόγος περὶ προτεχοῦς διαφωνίας τοῦ κ. Δηλιγιάννη ὡς Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν μὲ τὸν κ. Δηλιγιάννη ὡς Πρωθυπουργὸν, ἐξ ἀφορμῆς τῆς μὴ ἐφαρμογῆς τοῦ πολυθρυλλήτου προγράμματος. — Σᾶς εὐχαριστοῦμεν, φίλτατε κ. Τάκι Κονόρθ. Τὸ φύλλον θὰ σταλλεῖ τακτικὰ ἀπὸ τὴν 4ην Ἀπριλίου εἰς τοὺς πέντε νέους συνδρομητὰς τοῦ Ναυπλίου καὶ τοῦ Ἄργους. — κ. Ἀλγκὼρ εἰς Ἀλεξάνδρειαν Ἐλάβαμε τὸ φάκελλο. Ἀλλὰ δὲν τὸ ἐδιαβάσαμε ἀκόμη. Θὰ τὸ διαβάσουμε καὶ θὰ σᾶς γράψουμε. Τίποτε σύντομα, γιὰ τὸ «Νουμᾶ», δὲν θὰ μᾶς στείλετε; — Φίλ τατε Γαν Περγ. Κύμετέ μας τὴν χάριν νὰ μᾶς ξαναστείλετε τὰ δύο τελευταῖα ποιήματα. διότι ἐχάθησαν στὸ τυπογραφεῖον Τὰ περιμένομεν.—κ. Λόγιον. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. «Ἀντίληψις» ἄλλος «ἐπαρχιακὴ καὶ Ἀθηναϊκὴ» ὄχι. Τί συμβαίνει; Μήπως ἐλησμονήσατε νὰ τὶς βάλετε στὸν φάκελλο; — Judas errant. Καλό... ἀλλὰ ὑπάρχουν δυστυχῶς καὶ στενοκέφαλοι. Δὲν τὸ παραδέχεσθε;

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

— Ζωή. Μηναῖον φιλολογικὸν εἰκονογραφημένον περιοδικόν. Τὸ πρῶτον τεῦχός του ἐξεδόθη τὸν παρελθόντα Νοεμβριον, γεμᾶτο ἀπὸ ἐκλεκτὴν φιλολογικὴν ὕλην. Διεκόπη ἔκτοτε ἡ ἔκδοσίς της, ἕνεκεν ἀσθενείας τοῦ διευθυντοῦ της, καὶ θὰ ἐπαναληφθῇ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὅτε καὶ θὰ ἐκδοθοῦν τρία τεύχη μαζῆ.

— Τῶν «Παναθηναίων» ἐτεδόθη τὸ ὄθον τεῦχος περιέχον: Μερεζκόφσκυ Μόνα-Λίζα-Τζοκόντα, Ἴψεν Μόνος ποίημα, Ξενοπούλου ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος ἑνὸς βιβλίου ποῦ δὲν ἔχει μέσον. Α Παποδιαμάντη ἡ Φόνισσα Π Νιβάνα Φωκυλίδης Ἡλιόσοῖος, Φιλιπ. Δωσικοῦ Νοβέλλα. Φιλεβόρου Φερεβόμου Γαλλικὴ Ἀρχαιολογικὴ σχολὴ, Χάρη Ἡμερινοῦ Λόγοι καὶ ἀντίλογοι, Γράμματα, Τέχνην Ἐπιστήμαι κλπ.

— Ὑπὸ τῆς διευθύνσεως τῶν «Παναθηναίων» ἀγγέλλεται ἡ προσεχὴς ἔκδοσις δεκαπενθημέρου περιοδικοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον «Μυθιστορήματα καὶ Ἀναγνώσματα». Τὸ νέον περιοδικὸν θὰ τὸ λαμβάνουν δωρεὰν οἱ συνδρομηταὶ τῶν «Παναθηναίων».

ΔΗΛΩΣΙΣ

Φύλλα περασμένα τοῦ «Νουμᾶ» πωλοῦνται εἰς τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον τῶν Ἐφημερίδων καὶ εἰς τὰ κιόσκια τῶν πλατειῶν Συντάγματος Ὁμονοίας, Ἐθνικῆς Τραπέζης. Βουλῆς καὶ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν.

ΕΠΙΤΡΑΠΕΖΑ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ 24

ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ

Ο ΑΡΡΑΒΩΝ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Διὰ τὴν φύσιν αἱ ἐξωτερικαὶ μορφαὶ καὶ ἐπιφάνειαι δὲν εἶνε τίποτε, αἱ ψυχαὶ μόνον εἶνε αἰώνιοι καὶ διαρκεῖς!

Ἠσθάνετο ὡς μόνην εὐτυχίαν τοῦ βίου της νὰ γίνῃ σύζυγος τοῦ νέου ἀξιωματικοῦ καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ πεποιθυῖα ὅπου αὐτὸς ἤθελε.

Πλὴν ἡ μοῖρα ἄλλα ἐπέκλωθε ἐπὶ τῶν κεφαλῶν των.

Μόλις ὁ πατήρ της ἔμαθε παρὰ τῆς ἰδίας τὰ συμβαίνοντα, παρεφέρθη καὶ τὴν ἐπέπληξε τροδρότατα, ἀμέσως δὲ τὴν ἑπομένην τὴν παρελάμβανε θρηνοῦσαν καὶ ἀπηλπισμένην εἰς Παρισίους, πρὶν ἢ λάβῃ καιρὸν νὰ τὸν ἴδῃ διὰ τελευταίαν φορὰν. Δὲν θὰ ἔδιδε αὐτὸς τὴν μονάκριβην θυγατέρα του εἰς ἕνα ξένον!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Τὴν ἑπομένην ἐὰν ἡ Αἰμυλία ἦτο ὀξυδερκεστέρα, καὶ ἐὰν δὲν ἀπερροφᾶτο ὑπὲρ τὸ δέον ἐκ τῆς φροντίδος τῆς ἐνδυμασίας της, θ' ἀντελαμβάνετο ὅτι ἡ θεία ἦτο πάλιν ἐκτάκτως νευρικὴ καὶ ὅτι πολλάκις μὲ τὸ χρυσότευκτον μικρὸν τηλεσκόπιόν της ἀνὰ χεῖρας ἐξήταζε ἀνυπομόνως τὴν θάλασσαν.

Εἶχε διέλθῃ κακὴν νύκτα ἡ ἀγαθὴ γραῖα καὶ ἤδη ἡ σκέψις ὅτι θὰ ἔβλεπε ἴσως τὸ τέκνον ἐκείνου τὴν ἐπλήρου νευρικῆς παραχῆς

Ὁ Παῦλος ἤδη εἶχεν ἀναχωρήσει μὲ τὴν ἅμαξαν εἰς τὴν προκυμαίαν τοῦ Ἰαμαρὲς ὅπου ἐστάθευε τὸ μικρὸν πλοῖον τῆς συγκοινωνίας, ἡ δὲ ὥρα ἐπλησίαζεν ἑνδεκάτη.

Ἡ Αἰμυλία ἐδείκνυε μειδιῶσα εἰς τὴν θεῖαν της μακρὰν ἐπιστολὴν τῆς Ρόζας ἥτις τὸν ἐξώρκιζε νὰ τῆς γράψῃ τὴν ἀλήθειαν, εὐτυχής, φοβισμένη, τρέμουσα, γελῶσα...

Ἡ γραῖα ἐμειδία.

Αἴφνης ὅμως ὁ θόρυβος ἁμάξης ἠκούσθη ἀπὸ τῆς ὁδοῦ καὶ ἡ ἐξώθυρα ἠνοίχθη.

Αἱ δύο γυναῖκες προὐχώρησαν εἰς τὸ προαύλιον.

Ὁ ἀκόλουθος ἤνοιξε τὴν θύραν τῆς ἁμάξης καὶ ὁ Ὀρέστης μὲ τὴν κομψὴν ναυτικὴν στολήν του ἐπήδησεν φαιδρῶς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ διηυθύνθη κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν Αἰμυλίαν ὑποκλινόμενος πρὸ τῆς γραίας. Ὁ Παῦλος ἠκολούθει.

— Ἀπαράλλακτος ἐκεῖνος... ἐψιθύρισε συγκεκινημένη ἡ γραῖα.

— Νὰ σᾶς παρουσιάσω εἰς τὴν θεῖαν μου προσέθεσεν ἡ Αἰμυλία... σᾶς γνωρίζει ἤδη.

Ὁ νέος ἀξιωματικὸς ἡσπάσθη μετὰ σεβασμοῦ τὴν χεῖρα τῆς γραίας καὶ ἀνῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν.

— Σᾶς ἀρέσκει ἡ φύσις ἐδῶ; ἠρώτησεν ἡ Αἰμυλία.

— Κυρία μου, ἀπήντησεν ὁ νέος, ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας μᾶς συγκινεῖ ἰδιαιτέρως τὸ Τουλὼν, ὅλοι αὐτοὶ οἱ πευκῶνες μᾶς ἐνθυμίζουν τὴν πατρίδα μας..

Ἡ γραῖα τὸν παρετήρει σιωπηλή.

— Ἔπειτα... ἐξηκολούθησε ὅλη αὐτὴ ἡ παραλία τῆς Côte d'or εἶνε πράγματι μαγευτική!

— Καὶ εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ὅπου ἔρχεσθε εἰς τὴν Γαλλίαν μας; ἠρώτησεν ἡ πρεσβῦτις προσπαθοῦσα νὰ στερεώσῃ τὴν φωνήν της.

Ἡ ὀγδόη ἀπὸ πενταετίας ἀπήντησεν ὁ νέος, πρώτην φορὰν εἶχα ἔλθῃ παιδίον μὲ τὸν πατέρα μου... ἡμεῖς εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀγαπῶμεν πολὺ τὴν Γαλλίαν.

— Ἀ! εἴχατε ἔλθῃ μὲ τὸν πατέρα σας εἶπεν ἐκείνη τρεμούσῃ τῇ φωνῇ... καὶ ζῇ ἀκόμη ὁ κύριος πατέρας σας;

— Μάλιστα κυρία μου... εὑρίσκεται εἰς Ἀθήνας.. χθὲς μάλιστα εἶχα ἐπιστολήν του.

—... Ἀ!... εἶπεν ἡ γραῖα συγκεκινημένη...

(Ἀκολουθεῖ)